

Přítomnost

Jack, přesný jako vždy, přišel do ložnice úderem půl jedenácté a oznámil mi, že budeme odjíždět přesně v jedenáct. Nemám obavy, že bych to nestihla. Už jsem se osprchovala, takže půl hodiny je dost dlouhá doba na to, abych se oblékla a namalovala. Sprcha mě trochu uklidnila, jinak jsem totiž od chvíle, kdy jsem se v osm vzbudila, byla jak na jehlách a téměř jsem se neodvažovala uvěřit, že se uvidím s Millie. Raději jsem si ale jako vždy připomněla, že se ještě může stát cokoli. Před Jackem ale svůj vnitřní neklid nedám najevo. Moje tvář je klidná a vyrovnaná, a když mě nechává projít, vypadám jako úplně obyčejná žena, co se chystá na procházku.

Jack jde za mnou do vedlejší ložnice, kde mám oblečení. Přistoupím k ohromné šatní skříni, která zakrývá celou jednu stěnu, odsunu dveře se zrcadlem, vytáhnu zásuvku a vyberu si krémovou podprsenku a kalhotky, které mi Jack pořídil minulý týden. V další zásuvce najdu tělové punčochy, které nosím raději než punčocháče. Jack sedí v křesle a pozoruje, jak si svlékám pyžamo a oblékám spodní prádlo a punčochy. Pak odsunu vedlejší dveře a na okamžik se zahledím na všechno to oblečení, jak tam pěkně visí, seřazené podle barev. Dlouho jsem na sobě neměla modré šaty, které má Millie moc ráda, protože mají stejnou barvu jako moje oči. Vytáhnu je ze skříně.

„Obleč si ty krémové,“ řekne Jack. Je pravda, že se mu víc líbí, když mám na sobě neutrální barvy, a tak dám modré šaty zpátky a vytáhnu krémové.

Boty mám uložené v průhledných krabicích v policích o kousek dál v šatní skříni. Vyberu si béžové lodičky s podpatkem. Většinou jdeme po obědě na procházku, takže by boty bez podpatku byly praktičtější, ale Jack má rád, když jsem za každých okolností elegantní, ať už jdeme na procházku kolem jezera, nebo na večeři s přáteli. Obuju se, najdu na polici vhodnou kabelku a podám ji Jackovi. Dojdu k toaletnímu stolku a usadím se. Namalovat se mi netrvá nijak dlouho: linka na oči, zdravíčko a dotek rtěnkou. Do našeho odchodu zbývá ještě patnáct minut, a tak se rozhodnu, že si nalakuju nehty. Z různobarevných lahviček vyrovnaných na stolku si vyberu světle růžový lak. Nejradši bych ho vzala s sebou, abych mohla nalakovat nehty Millie – byla by z toho nadšená. Když mi lak zaschne, vstanu, vezmu si kabelku od Jacka a jdu dolů.

„Jaký chceš kabát?“ zeptá se mě Jack, když dojdeme do haly.
„Nejspíš ten béžový, vlněný.“

Jack pro něj dojde do šatny a pomůže mi do něj. Dívá se, jak si ho zapínám a kontroluju kapsy. Otevře vchodové dveře, a když je za námi zamkne, jdu za ním k autu.

Je sice už téměř konec března, ale vzduch je stále chladný. Nejradši bych se zhluboka nadechla nosem a vychutnala si to pořádnými doušky. Připomenu si ale, že mám před sebou celý den, a mám z toho radost. Tenhle výlet jsem si tvrdě vybojovala a mám v úmyslu si ho co nejvíc užít. Když dojdeme k autu, Jack zmáčkne dálkové ovládání a ohromná černá vrata u našeho domu se začnou otevírat. Obejdu auto k sedadlu spolujezdce a Jack mi otevře dveře. Když se usadím, běží okolo zrovna nějaký muž a skrz bránu se na nás podívá. Neznám ho, ale Jack mu popřeje dobré ráno,

a protože je tolik zadýchaný nebo si šetří energii na zbytek trasy, běžec odpoví jen mávnutím ruky. Jack za mnou přibouchne dveře a ani ne za minutu už vyjíždíme. Když se za námi zavře brána, otočím se, abych zahlédla ten překrásný dům, který mi Jack koupil, protože se na něj ráda dívám tak, jak ho vidí ostatní.

Jedeme do Londýna, a zatímco cesta pokračuje, přemítám o včerejší večeři. Jak se mi podařilo všechno zvládnout, je záhada, zvláště když se tolik věcí mohlo pokazit.

„To suflé bylo bezchybné,“ řekne Jack, takže vím, že nejsem jediná, kdo na předchozí večer myslí. „Bylo od tebe velmi chytré, že jsi předvíдалa, že nám bude trvat déle, než se usadíme u stolu, a že jsi to zohlednila ve svých výpočtech. Velmi chytré! Zdá se ale, že Ester si tě zrovna moc neoblíbila. Zajímalo by mě proč.“

Vím, že musím pečlivě volit slova. „Nemá ráda dokonalost,“ odpovím.

Tahle odpověď ho uspokojí. Začne si broukat nějakou písničku a já se dívám na ubíhající krajinu a myslím na Ester. Za jiných okolností by se mi líbila. Jenže její nepopiratelná inteligence je pro někoho, jako jsem já, nebezpečná. Není to tak, že by neměla ráda dokonalost, jen je vůči ní podezřívavá.

Dojet k Millie do školy trvá přes hodinu. Cestou myslím na Denu Andersonovou, Jackovu novou klientku. Moc toho o ní nevím, jen že se nedávno vdala za bohatého filantropa, který je obecně uznáván za práci pro několik různých charit, takže je skutečně nepravděpodobným kandidátem na viníka v kauze týrání žen. Sama ale víc než dobře vím, jak může být vnější dojem mylný, a pokud Jack souhlasil, že bude jejím advokátem, musí k tomu mít pádný důvod. Prohra do Jackova slovníku nepatří, jak mi nikdy neopomine připomenout.

Neviděli jsme se s Millie měsíc, a tak na mě se svou pečovatelkou Janice netrpělivě čeká na lavičce venku přede dveřmi, zabalená ve žluté čepici a šále – žlutá je její nejoblíbenější barva. Když vystoupím z auta, Millie se ke mně vrhne se slzami úlevy v očích. Pevně ji obejmou, ale přitom cítím, jak nás Jack pozoruje. Janice se k nám připojí a já zaslechnu, jak jí Jack říká, že i když jsme věděli, že Millie bude zklamaná, neodvažovali jsme se přijet, dokud jsem se úplně nezotavila z chřipky, která mě tak oslabila. Janice ho ujistí, že jsme se rozhodli správně, a ještě dodá, že Millie vysvětlovala, proč jsme nemohli přijet.

„Bylo to pro ni ale hodně těžké,“ přizná potom. „Úplně vás zbožňuje.“

„A my ji,“ řekne Jack a láskyplně se na Millie usměje.

„Pozdrav Jacka, Millie,“ připomenu jí tiše, a když ji pustím, obrátí se k Jackovi.

„Ahoj Jacku,“ řekne s širokým úsměvem. „Ráda, že tě vidím.“

„Já tě taky moc rád vidím,“ odpoví Jack a dá jí pusu na tvář. „Chápeš, vid', proč jsme za tebou nemohli přijet dřív?“

Millie přikývne. „Chudák Grace, nemocná. Teď už ale lepší.“

„Ano, je to mnohem lepší,“ přisvědčí Jack. „Něco pro tebe mám, Millie, že jsi byla taková trpělivá.“ Dá ruku do kapsy kabátu. „Uhádneš, co to je?“

„Agatha Christie?“ Hnědé oči se jí rozzáří nadšením, protože ze všeho nejraději poslouchá detektivky.

„Chytrá holka.“ Jack vytáhne z kapsy audioknihu. „Myslím, že ještě nemáš *Deset malých černoušků*, je to tak?“

Millie zavrtí hlavou.

„To je jedna z mých nejoblíbenějších,“ řekne s úsměvem Janice. „Začneme ji dnes večer poslouchat?“

„Ano,“ přikývne Millie. „Děkuju, Jacku.“

„Není zač,“ odpoví Jack. „A teď bych rád vzal své dvě nejoblíbenější dámy na oběd. Kam byste chtěly jít?“

„Do hotelu,“ odpoví okamžitě Millie. Víím, proč si vybrala hotel, stejně jako víím, proč to Jack odmítne.

„A co kdybychom šli do restaurace u jezera?“ navrhně Jack, jako by Millie nic neřekla. „Nebo do té, kde dělají ty báječné palačinky?“ Millie protáhne obličej. „Která by se vám líbila víc?“

„U jezera,“ zamumlá Millie a obličej jí zakryje pramen tmavých vlasů.

Millie cestou moc nemluví. Chtěla, abych si s ní sedla v autě dozadu, ale Jack jí vysvětlil, že to by si pak připadal jako taxikář.

Když přijedeme k restauraci, Jack najde místo na zaparkování a na cestičce nás pak vezme za ruce, takže jde mezi námi. Personál nás vítá jako staré známé, protože sem bereme Millie na oběd poměrně často. Dovedou nás ke kulatému stolku v rohu u okna, kde to má Jack rád. Posadíme se jako vždycky, Jack proti oknu a já s Millie každá z jedné jeho strany. Když vybíráme jídlo z lístku, natáhnu pod stolem nohu a najdu tu její, je to takové tajné znamení.

Jack si během jídla povídá s Millie, snaží se ji rozmluvit a vypyťává se jí, co dělala o víkendech, kdy jsme za ní nemohli přijet. Millie vypráví, že ji Janice jednou vzala k sobě domů na oběd, jednou že se šly odpoledne projít a dát si čaj a pak byly s Janice na návštěvě u její kamarádky Paige, a já znovu v duchu děkuju Bohu, že Millie má někoho jako Janice, kdo mě může zastoupit.

„Grace, co procházka?“ zeptá se Millie, když dojíme. „Kolem jezera.“

„Ano, samozřejmě.“ Složím pečlivě ubrousek, položím ho na stůl a snažím se, aby žádný můj pohyb nebyl zbytečně úspěchaný. „Půjdeme hned?“

Jack odsune židli a řekne: „Půjdu taky.“

I když jsem nečekala nic jiného, cítím hluboké zklamání.

„Půjdeme úplně kolem,“ varuje ho Millie.

„Kolem celého jezera ne,“ protestuje Jack, „venku je příliš velká zima, abychom tam byli tak dlouho.“

„Tak Jack zůstane tady,“ řekne mu Millie, „půjde Grace.“

„Ne,“ opáčí Jack, „půjdeme všichni.“

Millie se na Jacka vážně podívá přes stůl a prohlásí: „Mám ráda Jacka, ale nemám ráda Džordže Kúnyho.“

„Já víím,“ přikývne Jack, „já ho taky nemám rád.“

„Džordž ošklivý,“ řekne Millie.

„Ano, je opravdu ošklivý,“ přisvědčí Jack.

Millie vybuchne smíchy.

Vypravíme se kousek kolem jezera a Jack jde mezi mnou a Millie. Vypráví jí, že právě zařizuje její pokoj, aby byl hotový, až se k nám přistěhuje, a když se ho Millie zeptá, jestli je žlutý, odpoví, že zajiště.

Měl pravdu. Je příliš chladno, než abychom byli venku moc dlouho, a tak se asi po dvaceti minutách vracíme zpátky k autu. Millie je cestou zpátky do školy ještě mlčenlivější a víím, že cítí stejnou frustraci jako já. Když se loučíme, ptá se, jestli za ní přijedeme i následující víkend, a když Jack přisvědčí, jsem ráda, že je Janice v doslechu.

Minulost

Když jsme s Jackem oznámili Millie, že se budeme brát, nejprve se zeptala, jestli bude moct jít za družičku.

„Samozřejmě že ano!“ přisvědčila jsem a objala ji. „Že, Jacku?“ dodala jsem, protože jsem si s nelibostí všimla, jak se Jack mračí.

„Myslel jsem, že budeme mít jen malou svatbu,“ řekl významně.

„To ano, ale družičku potřebuju i tak.“

„Vážně?“

„Ano,“ odpověděla jsem nervózně, „je to tradice. Nevadí ti to, že ne?“

„Nemyslíš, že to bude na Millie trochu moc?“ zeptal se tišším hlasem. „Pokud opravdu potřebuješ družičku, proč neřekneš Kate nebo Emily?“

„Protože chci Millie,“ odpověděla jsem pevně, protože jsem viděla, jak se na nás ustrašeně dívá.

Na okamžik zavládlo nepříjemné ticho. „Pak to tedy bude Millie,“ řekl nakonec s úsměvem Jack a podal jí ruku. „Tak pojď, oznámíme tu skvělou zprávu paní ředitelce.“

Paní Goodrichová i Janice byly nadšené, že se budeme brát. Když poslaly Millie umýt si ruce před večeří, paní Goodrichová souhlasila, že pro ni bude nejlepší, když těch zbývajících patnáct měsíců do svých osmnáctin zůstane ve škole, jak bylo

původně plánováno, i když Jack opakoval, že by mu vůbec nevadilo, kdyby se k nám Millie nastěhovala hned. Byla jsem ráda, že se paní Goodrichová nenápadně zmínila, že bychom určitě rádi strávili nějaký čas jen spolu, a zajímalo mě, jestli ji napadlo, že bychom se chtěli co nejdřív pokusit o děti.

Zanedlouho už jsme byli na cestě do Hecclescombeu, kde se ukázalo, že Cranleigh Park je právě tak nádherný, jak mi Jack líčil. Bylo to ideální místo pro svatbu a byla jsem vděčná Gilesovi i Moiré, Jackovým přátelům, že nám svůj dům zapůjčí. Byli jsme přesvědčeni, že když naši hosté stráví odpoledne a večer v tak krásném prostředí, nebude jim čtyřicetiminutová jízda z Londýna vadit. Navíc Giles s Moirou velkoryse nabídli ubytování pro každého, kdo by nechtěl po hostině jezdit zpět do Londýna. Zhruba dvě hodiny jsme strávili sestavováním menu pro padesát lidí, jež pro nás připraví cateringová společnost z Londýna, a pak už jsme vyrazili do hotelu, který pro nás Jack zamluvil, zatímco jsem byla v Argentíně.

Nemohla jsem se dočkat, až budu s Jackem konečně v posteli, ale nejdřív jsme museli ještě přestát večeři, protože jsme měli rezervaci v restauraci. Jídlo bylo skvělé, ale byla jsem netrpělivá, abychom už byli na pokoji.

Šla jsem si dát sprchu, a když jsem vyšla z koupelny, natěšená na milování, s nelibostí jsem zjistila, že Jack usnul. Neměla jsem to srdce ho vzbudit, protože jsem věděla, jak je unavený – během večeře se mi svěřil, že náš víkend téměř zrušil, protože měl strašlivou spoustu práce, ale nechtěl mě zklamat. Když se konečně za pár hodin probral, zhrozil se, že usnul, objal mě a pomiloval se se mnou.

Skoro celé dopoledne jsme pak strávili v posteli a po pohodovém obědě jsme vyrazili zpět do Londýna. Sice to znamenalo,

že jsem Jacka celý následující týden neviděla, ale byla jsem ráda, že se nám podařilo alespoň na chvíli vymanit z šíleného kolotoče příprav, do kterého nás vrhla blížící se svatba. To, že jsem Jacka nemohla vídat, mi poskytlo příležitost dokončit obraz, na němž jsem začala pracovat už před dvěma měsíci. Neměla jsem na něj moc času, a tak jsem se smířila s tím, že ho dám Jackovi spíš jako svatební dar než jako dárek k Vánocům. Protože byl ale Jack po večerech hodně vytížený a moje kufry byly na neurčito uschovány vzadu ve skříni, zvládla jsem obraz dokončit tak, abych mu ho mohla předat na Štědrý den. Doufala jsem, že se mu bude líbit tak, že ho pověsí v našem novém domově – představovala jsem si ho nad krbem, o kterém jsme mluvili.

Bylo to velké plátno a na první pohled působilo jako abstraktní obraz složený z různých odstínů červené protkané drobkými stříbrnými body. Až při bližším zkoumání se dalo rozpoznat, že jde o stovky maličkých světlušek – jen já a Jack budeme vědět, že ta červená plocha nebyla namalovaná barvami, ale rtěnkami, které jsem pak přelakovala a teprve poté obraz dokončila.

Nikdy jsem Jackovi neřekla, že ráda maluju, a když obdivoval jeden z obrazů u mě v kuchyni, neprozradila jsem mu, že jsem jeho autorkou. Takže když jsem mu na Štědrý den řekla – jakmile jsem si byla jistá, že se mu darovaný obraz líbí –, že jsem *Světlušky* namalovala já, a navíc jsem celé plátno líbala stovkou různých odstínů červených rtěnek, zahrnul mě tolika komplimenty, až jsem si byla jistá, že se mi ho podařilo mile překvapit. Z mého malování byl nadšený a řekl mi, že až se přestěhujeme, očekává, že všechny stěny našeho nového domu pokryju svými obrazy.

Můj dům se prodal rychle. Chtěla jsem, aby Jack peníze z prodeje použil na koupi domu, který pro nás našel ve Spring Eatonu, ale odmítl to s tím, že to přece má být jeho svatební dar pro

mě. Spring Eaton je ospalá vesnička, kterou objevil cestou od Diany s Adamem, a protože leží asi třicet kilometrů jižně od Londýna, připadala mu naprosto ideální. Na domě se musely udělat ještě nějaké menší úpravy, než se budeme moct nastěhovat, a tak Jack nechtěl, abych ho viděla, než se vrátíme ze svatební cesty. Když jsem naléhala a chtěla vědět, jak vypadá, jen se usmál a odpověděl, že je perfektní. Na moji otázku, jestli je takový, jaký jsme si společně nakreslili, opáčil, že to je přece samozřejmé. Peníze z prodeje mého domu jsem chtěla použít na vybavení našeho nového domova jako můj svatební dar pro něj a on po urputném přemlouvání nakonec souhlasil. Bylo zvláštní nakupovat nábytek pro dům, který jsem nikdy neviděla, ale Jack věděl přesně, co chce, a já jeho vkusu důvěřovala.

Z práce jsem odešla měsíc předtím, než jsme se měli brát, a když jsem si za týden z legrace stěžovala, že mě celodenní nicnedělání už začíná otravovat, objevil se Jack s krabicí převázanou červenou stuhou. Jakmile jsem ji otevřela, vykouklo na mě tříměsíční štěně labradora.

„Jacku, to je rozkošné!“ zvedla jsem štěně. „Kdes ho sehnal? Je tvoje?“

„Ne, je tvoje,“ odpověděl. „Aby ses tolik nenudila.“

„Tak to určitě ne,“ zasmála jsem se. Položila jsem štěně na zem a to hned začalo běhat po předsíni, aby všechno prozkoumalo. „Jen nevím, co si s ním počnu, až budeme na líbáncích v Thajsku. Můžeme asi poprosit moje rodiče, aby se o něj postarali, ale nejsem si jistá, že budou souhlasit.“

„Neměj strach, všechno je zařízené. Našel jsem hospodyně, která se bude starat o náš dům, až budeme pryč. Nechci, aby byl prázdný, a navíc má dorazit ještě nějaký nábytek, takže tam bude bydlet, dokud se nevrátíme, a přitom se postará i o Molly.“

„Molly?“ podívala jsem se na štěně. „Ano, to se k ní báječně hodí. Millie bude nadšená, vždycky chtěla pejska. Millie a Molly – to zní skvěle!“

„Přesně to jsem si taky říkal,“ přikývl Jack.

„Millie si ji zamiluje.“

„A ty? Taky ji budeš mít ráda?“

„Samozřejmě že ano!“ Popadla jsem Molly do náručí. „Vždyť já ji už ráda mám,“ zasmála jsem se, protože mi začala olizovat obličej. „Jen ji asi nebudu chtít opustit, až pojedeme do Thajska.“

„Tak myslí na to, jak budeš nadšená, až ji zase po návratu uvidíš. Už teď si umím představit, jak tě bude vítat,“ usmál se Jack.

„Nemůžu se dočkat, až ji ukážu Millie! Jsi tak strašně hodný, Jacku.“ Naklonila jsem se k němu a něžně ho políbila. „Tohle jsem přesně potřebovala, abych měla co dělat celý den, než se vrátíš z práce. Doufám, že jsou ve Spring Eatonu nějaká pěkná místa na procházky.“

„Je jich tam spousta, zejména okolo řeky.“

„Nemůžu se dočkat,“ řekla jsem šťastně, „nemůžu se dočkat, až uvidím náš dům a taky až budeš můj muž!“

„Já taky ne,“ odpověděl Jack a políbil mě, „já taky ne.“

• • •

Poslední týdný mi s Molly utekly jako voda. Den před svatbou jsem vyzvedla Millie ze školy a společně jsme odvezly Molly k Jackovi, který ji předal naší hospodyni. Nechtělo se mi ji opouštět, ale Jack mě ujistil, že paní Johnsonová je neskutečně milá a že bude do té doby, než se vrátíme z Thajska, s Molly moc ráda. S Millie jsme se chystaly na svatbu v hotelu, kam jsem se před několika dny přestěhovala, protože jsem už i svoje poslední věci předala stěhovákům, kteří je odvezli do Spring Eatonu. Zbytek

odpoledne jsme strávily zkoušením make-upu a šatů, jež jsem si koupila speciálně na svatbu. Nechtěla jsem mít klasické svatební šaty, a tak jsem si pořídila krémové šaty z hedvábí sahající téměř až ke kotníkům, které přiléhaly přesně tam, kde je třeba. Millie si vybrala také krémové šaty, ale s růžovou šerpou ladící s její kyticí.

Když jsem se následující ráno oblékla, ještě nikdy jsem se necítila tak krásná. Svatební kytice dorazily do hotelu s předstihem – růžové růže pro Millie a vodopád temně rudých růží pro mě. Jack zařídil, aby nás vyzvedlo auto, a tak když se v jedenáct dopoledne ozvalo zaklepání na dveře, poslala jsem Millie otevřít.

„Řekni jim, že budu za minutku,“ řekla jsem a ještě naposledy jsem vběhla do koupelny, abych se zkontrolovala v zrcadle. S tím, co jsem viděla, jsem byla spokojená, a tak jsem se vrátila do ložnice a vzala si kytici.

„Vypadáš úchvatně.“ Polekaně jsem vzhlédla a uviděla Jacka stát ve dveřích. V tmavém obleku a tmavě rudé vestičce vypadal tak úžasně, až se mi zhoupl žaludek. „Jsi skoro tak krásná jako Millie.“ Sestra vedle něj radostně zatleskala.

„Co tady děláš?“ vykřikla jsem vyděšeně i potěšeně zároveň. „Stalo se něco?“

Přišel ke mně a objal mě. „Nemohl jsem se dočkat, až tě uvidím, to je všechno. A taky pro tebe něco mám.“ Pustil mě, sáhl rukou do kapsy a vytáhl z ní černou krabičku. „Šel jsem pro ně dnes ráno do banky.“ Otevřel krabičku a já na černém sametu spatřila nádherný perlový náhrdelník a pár perlových náušnic.

„Jacku, to je nádhera!“

„Patřily mé matce. Vzpomněl jsem si na ně až včera večer. Říkal jsem si, že by sis je možná dneska chtěla vzít, a proto jsem taky přišel. Ale samozřejmě nemusíš.“